

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

LA PATRIA EN PERILL

UE se 'n riuen? Arríbinse á Madrid y 'ls ho explicarán.
La patria está en perill. No perque Fransa 'ns amenassi pels Pirineus, ó Inglaterra per Algeciras ó Portugal per Estremadura. Si d' aixó solzament se tractés, els polítichs de la cort i lo que s' hi preocuparien?

El perill actual de la patria es gros, molt mes gros que tots aquestos. Es dels que no tenen espera, dels fulminants, dels que poden ocasionar en un moment la ruïna d' Espanya y la consegüent alteració del torn pacifich dels partits.

Prenguin anticipadament un bon traguet de qualsevol medicina pels sustos: vaig á comunicarlos la terrible novetat...

—Están á punt?

**

El bisbe de Barcelona ha publicat una pastoral recomanant que la ensenyansa del catecisme y 'ls sermons dedicats á oyents catalans se fassin... jen catalá!

—Volen atentat més tremendo contra la integritat de la patria?

Que 'ls sermons y l' ensenyansa s' haguessin donat en xino, en grech, en llatí... *santo y bueno*, pero jen catalá! jen catalá dintre mateix de Catalunya!... ¡Quín horror!

En Romero Robledo es el primer que s' ha adonat de la enormitat del conflicte.

—Possehit de patriòtica indignació, d' aquella hermosa indignació que sols acostuma usar en las grans solemnitats, ha corregut al Congrés á donar el crit d' alarma.

—Senyors, si no preném immediatament providències extraordinàries, estém perduts.

—¿Qué passa? —han preguntat els diputats, tots grochs y tremolosos, al contemplar les faccions desencaixades del ex-pollo d' Antequera.

—A Catalunya ¿sabéu?... á Catalunya...

—¿Qué?

—Volen enrahonar en catalá!...

—Fillets de Déu! ¡Quína consternació y quín desespero!

—Els catalans parlant en la seva llengua?

—No es aixó somoure 'ls fonaments, els pilans y fins la teulada del edifici nacional?

**

—La patria está en perill —ha seguit dihent en Romero Robledo.

Y tots els Avellanedes de la majoria y de la minoria han sigut *de la misma opinión*.

—Els moments son gravíssims...

—Horripilants! —ha respost el Congrés en crit unànim.

—Hi ha que pendre midas.

GUERRA ANGLO-BOER

Exploradors inglesos en comunicació telefònica, des de lloc despoblat, ab lo seu cos d' exèrcit.

—Midas, mesuras, pesos... tot lo que convingui!

—En nom de la patria, jo us conjuro á que feu un suprèm esforç pera conservar l' obra de quatre singles, l' herència dels reys Catòlichs, el llegat que 'ns han deixat cent generacions de polítics, de guerreros, de legisladors y de primers espases. Aquí teniu la pastoral del bisbe, la *poma* de la discordia. ¿Qué fem?

—Menjémsela!... —ha respost la majoria ab hermosa expontanitat.

L' aspecte qu' en aquells moments oferia l' palau de la representació nacional era verdaderament grandioso.

Un diputat assegurava que l' català no es més que un trist dialecte.

Un altre deya saber de cert que á Barcelona els únichs que l' parlan correctament son els trinxerayres.

Un altre afirmava que l' Academia catalana celebra diariament sessions secretas al mitj del Pla de la Boqueria.

Y en Romero, el colossal Romero, dominant aquell coro d' explosions patriòtiques, proposava ab l' admirable sentit pràctic que l' distingeix:

—Aquí hi ha diputats catalans, fills d' aquella terra. ¿Per qué, l' un darrera l' altre, no parlan una mica en català... y 'ns divertirém una estona?

El Congrés, al sentir aquesta sublime ocurrencia, va estallar en una tempestat d' aplausos.

—¡Quín home en Romero! —deya tothom: —¡Quína acometitivitat! ¡Quín cop de vista! ¡Quín talent!

Van descuydarse de dir.

—Y sobre tot ¡quína barra!

**

—Perque—y ara ja parlém en serio—molta se 'n necessita per armar l' escàndol ab que l' fulano d' Antequera ha entretingut al Congrés.

Ell ja ho sab que tot lo que ha fet no es més que una comèdia ridícula, executada pera engatissar als babaus de la majoria, que al sentir parlar de Catalunya ja perden els estreps.

Ja ho sab que per aquest cantó la patria no perilla.

Ja ho sab que la pastoral del bisbe es un de tants documents, perfectament legal.

Ja ho sab que aquí á Catalunya ningú pensa en desintegrar res.

Pero ¡qué n' ha de fer ell de tot aixó! La qüestió es cridar, armar soroll y aixordar al públic, creyentse que aixís aquest no s' adonarà del descaro ab que 'ls nostres polítichs se burlan de nosaltres, ben assentadets á la taula del pressupost.

—¡Bombo, bombo! ¡La patria está en perill!...

Sí que hi está: en perill... de morirse de fàstic al contemplar la frescura de 'n Romero y dels comparas que l' secundan.

A. MARCH.

copia de discursos y més discursos, el comte de las Almenas ha lograt que l' Senat prengués en consideració aquella proposició seva en que's demana que's busqui als causants dels desastres suferts per Espanya, y un cop descuberts se 'ls castigui.

¡Cóm se 'n deuen haver rigut els interessats al saberho!

Perque ben segurs están ells de que la cosa no tindrà conseqüències.

Ab aquesta sola condició ha acceptat el Senat la proposició del comte.

Sembla que en bonas paraules els pares de la patria han vingut á dirli:

—Si vols, votaré que sí,
pero un cop haguém votat,
aixó quedará arxivat...
y no passaré d' aquí.

El meeting concertista-econòmic de Vilafranca, com havíam previst, va resultar una neula.

Del acte se 'n pot donar compte á istil de revista de toros.

«Concurrencia, poca; els pendóns van cumplir; la presidència, bé; oradors morts, cap.»

Com era d' esperar, la subvenció que l' govern vol regalar á la *Trasatlàntica* ha sigut aprobada al Congrés per gran majoria.

Lo que no era d' esperar es que alguns diputats que's desfeyan en improperis contra la tal subvençió, votessin á favor d' ella ab la major frescura.

Es á dir, rectifiquém: també aixó era d' esperar.

Polítich espanyol y home informal avuy dia son sinònims.

—Saben qui s' ha mudat de casa? En Silvela.

Diu que té un pis tan maco y que las habitacions están materialment plenes d' objectes curiosos.

Ja 'm penso quin deu ser el més curiós de tots: el programa regenerador que va publicar al arribar al poder.

Calculin: un programa que 'ns havía de salvar... y 'ns ha posat com un guinyapo.

—Volen curiositat més rara?

L' altre dia, en un lloch tan concorregut com el carrer de la Lleona, fou mort de dos tiros lo senyor García Victorí, persona que havia figurat molt en la política local.

Del autor del fet, segons els rumors que circulan, no se 'n sab res.

Perque un diputat va atrevirse á dir al Congrés que la llengua catalana «es tan hermosa com la castellana», per poch li treuen els ulls.

—Es clar! ¿A qui se li ocurreix ara com ara, sortir ab semblants heretgies?

Desde que l' assumpto dels gremis barcelonins va resoldres d' aquella manera tan extranya, la llengua catalana ha caygt molt en el concepte dels madrilenys.

Diuhen qu' es una llengua que no més serveix... per enrahonar.

Vein qu' ls en sembla d' aixó.

Els tribunals han condemnat á quatre anys de presiri al fill d' un ministre per haver fet negocis bruts.

Ara no s' alarmin. Aquesta raresa ha passat á Italia.

A Espanya no se 'n veuen may de condemnas de semblant calibre.

Per la senzilla rahó de que aquí 'ls ministres, els seus fills, els seus nets y hasta 'ls vehíns de la seva escala son sempre persones decentíssimas.

—Cóm cambian els temps!

Avants, per en Silvela, en Romero Robledo era un bútxara, un cap desbaratat, una mala persona en tota la extensió de la paraula.

Ara, parla d' ell desde l' banch blau y li dirigeix *piropos* com aquest:

—«Mi digno amigo el Sr. Romero Robledo...»

Es veritat, per xo. L' un es ben digne de l' altre.

L' un carregat d' embolichs,

l' altre fet un trapassé;

l' un xiulat, l' altre també.
—Per qué donchs no han de sé amichs?

Parla un diputat, dels pochs qu' están per las economías:

—«Demano que se suprimeixin las direccions de la Guardia Civil, de Carrabiners y del cos d' Inválids, y la Junta Consultiva de Guerra y Marina, la Junta Calificadora y la Junta táctica. Y demano que se suprimeixin, perque son inútils.»

—Pobre senyor! ¿Qui li ha dit que son inútils?

—Inútils, uns càrrecs que serveixen admirablement... perque uns quants personatges menjan la sopla boba?

**

Posat en el terreno de las peticions absurdas, el mateix diputat va demanar també la supressió de las músicas d' enginyers y de cassadors.

—Pero l' govern va contestarli ab molta franquesa:

—Si vosté no está per músicas, nosaltres sí.

Respecte á aixó, ja sab lo que 's fa en Silvela.

Ell deu recordarse d' aquella máxima:

—La música á las fieras doméstica...

Y com que diu que al marxar de Valladolid las Cámaras de Comers, parlant de pagar las contribucions, feyan una cara tan fiera...

Potser D. Francisco 's guarda las músicas per xo; per domesticarlas quan vingui l' hora.

—Si qu' estém frescos!

El general Ottis té l' intenció d' expulsar de Manila á tots els frares espanyols... i enviarlos cap aquí!

—Ja veurá, senyor Ottis, aixó no es lo convingut.

—No hem fet ja las paus vostés y nosaltres?

—Y donchs! ¿Per qué 'ns han de tractar d' questa manera tan aggressiva?

Desde l' moment que s' han quedat las Filipinas, han de quedarse també tot lo que hi ha á dins.

—No 'ns enredi mes;
fill, las cosas claras:
qui 's menja la carn,
que rosegui... 'ls frares.

Tothom está convensut de que 'ls pressupostos de 'n Villaverde son ruinosos pel país y un modelo de despilfarro, imprevisió y estupides.

Pero els pressupostos, á pesar de la oposició de que sembla que sigan objecte capitol per capitol, van passant com una seda.

El de Marina va promoure una tempestat, pero va aprobarse; el de Foment scandalitzá a tothom, pero també á l' hora de la votació va passar, y així tota la funesta obra de 'n Villaverde resulta imposta al país pacient.

—Quina llàstima qu' en questa comedia indigna, no poguén citar com á escepció á la minoria republicana!

S' ha posat á la venda el llibre *Tontorias*, escrit per nostre constant colaborador *Jeph de Jespus* (J. Serra Constansó.)

Forma un elegant volüm, ab cuberta en colors de 'n Ramón Casas y es ven á 2 pesetas exemplar.

El recomaném á nostres llegidors.

CARTAS DE FORA. —*Pals.* —Seria molt convenient que 'l pare Joan, que devegadas vé á predicar en aquesta vila, menjés algunes quias de panxa; potser aixis tindria una mica mes de memoria y no faria tantas planxes com avuy està fent.

L' altre dia, verbi-gracia, va dir qu' era deplorable que les noyas no assistissin més sovint á las funcions religiosas, al sortir de las quals—deya—moltas, acompañadas de sus mares, se 'n van al ball. Y no 's va recordar de que anteriorment havia dit que las que ab massa freqüència visitan l' iglesia no fan altra cosa que enganyar á Nostre Senyor, fingint una religiositat que no tenen. —En qué quedém? —S' ha d' anar molt sovint á l' iglesia ó no s' hi ha d' anar? Convindria que s' aclari l' assumpto, perque en mitj d' aquests duptes, las noyas no saben qué fer, y potser acabaran per no acostar's hi ni poch ni molt.

ELS PROCESSATS DE MONTJUICH

Per fi l' govern, més que per sa propia voluntat, cedint á la pressió de l' opinió pública, ha indultat als individuos qu' encare extingeixen condemna á conseqüència del procés de Montjuich.

Ha concedit l' indult, ipso després de quánt regateix! —Y en quina forma!... Els processats serán extraixats, devent passar fora d' Espanya un temps proporcionat al que de condemna havian de cumplir. Es dir, la resolució del govern no es l' indult ampli y general que havia promés, sinó una commutació de pena.

De revisió, de rehabilitació no se 'n diu una paraula. El Tribunal Suprem, després d' una investigació que ha durat mesos, declara... que lo dels tormentos de Montjuich no està probat y que per aquest motiu no hi ha lloc á perseguir a ningú.

De manera que, tan per l' una part com per l' altra, aquest lamentable assumptu ha acabat exactament de la manera que temíam. Ni revisió de procés, ni indult, ni rehabilitació complerta.

Tractantse de 'n Silvela y dels que l' voltan ¿qué se 'n podia esperar? No es per aquest camí que ha de venir el renyat de la justicia

DE XAUXA Á CAN-PISTRAUS

(VIATJE EN FERROCARRIL)

El tren està á punt de marxa,
la màquina estoneta há
que bufa com un dimoni.

—¡Senyors de Xauxa! Ha arribat

el moment de la partida!

—¡Al tren, patricis leals!

El bon company Villaverde

s' ha quedat encarregat

del paper de maquinista;

l' amich Silvela es qui fa

de jefe de tren. ¡Ansia, ansia,

que 'ls moments estan contats

y es bastant llarg el trajecte!

—¡Hi som ja tots! Donchs avall!

Ara veureu lo qu' es corre

y viatja ab comoditat.—

—Pega estrabada la màquina,

engega un xiulet vibrant

y l' tren emprende la volada

ab la rapidés del llamp.

—Amichs, no mirém á fora,
que l' panorama no val

la pena de molestar-se.

—En el wagó-restaurant

hi trobarem turró á dojo,

magnífichs capóns trufats,

pastels de cinquanta classes

y, sobre tot, bon xampany.—

—Y mentres el tren camina

frenètic, esbufegant

y fent tremolar la terra,

pel breu corredor central

qu' enllassa uns cotxes ab altres

passan tots al restaurant

hort la gran taula 'ls espera

cuberta de richs menjars.

—¡Cóm trinean las finas copas!

—¡Cóm van y venen els plats!

—¡Cóm se buydan las botellas

de burdeos y conyach!

—¡Cóm vessa l' alegre espuma

del embriagador xampany!...

—Y 'l tren ¡cóm corra, cóm corra,

febril devorant l' espai!

—¿Quina estació deu sé questa?

—Miréu, ben clá está pintat

sobre la porta: *Reformas*.

—¿Que hi fem alto?

—No, no javall!

—Els nobles vehíns de Xauxa

no 'ns hi solém aturar

en semblants llochs... ¡Vingan puros!

Fuméu y rihem, companys;

divertimnos, que la vida

es aixó: riure y xupar.—

—Y la fumera aromàtica

del tabaco va ofegant

els vapors del vi. ¡Cóm gosan

els xauxenchs al observar

el paisatge, vist apena

á través del núvol blanch

que ab els seus habanos forman!

—Qui sab lo que deu passar

per allá foral... ¡Qué diable!

—Que passi 'l que vulgui! ¡Avall!

—¿Quin' altra estació es questa?

INGLESOS Y BOERS

Contra lo que manifestavam en l'últim número, la situació dista molt d'haverse aclarat. Els inglesos parlen cada dia del avens de las sevas tropas; pero ó ls boers dormen, lo qual en ells seria molt estrany, ó aquest avens acabara per ficar als soldats de la Gran Bretanya á dins d'una ratonera.

De les notícies optimistas que ls diaris de Londres han publicat aquesta darrera setmana no hi ha que ferne cabal. Els fracassos suerts al Transvaal tenen tan abatuda á l'opinió pública d'Inglaterra, que una part de la premsa, per allò del *patriotisme*, s'creu oblidada á daurar la píldora de la derrota ó a referir petits victòries imaginàries, com la del pas del Tugela, que consolin una mica als seus lectors.

Els sitiis de Ladysmith y Kimberley continúan per part dels boers ab lo mateix entusiasme dels primers dies. De tant en tant té lloc alguna escaramussa, las avansades dels dos exèrcits se troben sovint; però la batalla, la gran batalla que deixarà entreveure cap á quin cantó s'inclina la balança, no's dona.

Ha d'atribuirse això á la *prudència* del nou general anglès lord Roberts que, alissonat pels revessos del seu antecessor, tem precipitarse? ¿S'deu potser á l'astucia dels jefes boers, que's refan y descansan, confiats en la solidès de las sevas posicions? Estarà tal vegada relacionat aquest estrany paréntesis ab els rumors de negociacions de pau que últimament han circulat ab certa insistència?

Poch deurém tardar á saberho.

F.

Lector de Sant Eustaquio, iglesia de París, ha tingut una idea felicíssima.

Ab una sinceritat que l'honra, ha anunciat las funcions del seu temple en la secció de teatros dels diaris, donant compte de las pessas que s'hi tocarán ó cantarán, y ademés ha fet repartir prospectes detallats del espectacle.

«Durant la funció, diu l'anunci, el Sant Sagratament serà retirat.»

Deurá ser segurament perque Deu no s'enteri de que convé qu'empunyi altre cop las xurriacás y torriá treure als mercaders del temple. I

El preu de las localitats varia entre 2 y 12 franchs. Una friolera!

La llàstima es que quan mes brillant anava l'negoci, s'ha presentat el ministre, obligant al rector de Sant Eustaquio á suspendre las funcions.

—Si vol fer comèdia—sembla que li ha dit—tanqui l'iglesia y llogui un teatro.

Seria graciós que l'venerable sacerdot seguís el consell.

¿Ahont son aquests que sempre diuhens que á Espanya may s'inventa res que valgu la pena?

El general Ordóñez ha inventat... ¿Qué's figurau? Una màquina de fer llonguetes? Una xacolatera automàtica?...

Ha inventat dos canons, un dels quals, si es veritat lo qu'explica l'periódich d'ahont trech la noticia, dispararà projectils de 19 quintars de pes!

Crech que d'aquesta feta podém viure tranquil·ls.

La nivellació dels pressupostos es segura.

Pero senyor, ¿á qué vé tot aquest escàndol ab motiu de la elecció de Hoyos?

Que l'president va trepitjar la lley; que l'candidate no ministerial va ser portat á la presó; que's van inventar trenta seccions que may han existit...

Bé, ¿y qué? ¿Per xó s'han d'alborotar tant els senyors polítichs?

Potser ho fan per una cosa: per fer veure qu'en totes las eleccions y en tots els districtes no passa lo mateix.

El govern té l'pensament d'imposar una nova contribució á las cartas de jugar.

Y ls perjudicats, al sapiguer la noticia, han dit curt y ras al ministre que si no desisteix dels seus propòsits, plegan.

Ben xafat: qui juga no dorm.

Ara no's pensin, per xó, que ls que tractan de plegar siguin els jugadors.

Son els fabricants de cartas.

Al Nort motí péls consums.

Al Sur motí péls consums.

A Aragó motí péls consums.

A València motí péls consums...

L'única població ahont els consums no donan lloch á motins es Barcelona.

Y si alguna vegada n'hi ha algú, no es el poble el que l'arma.

Aquí, els que s'amotinan pels consums son els concejals, que volen entrar en la comissió.

En Mac-Kinley es un trunfo.

Ell té moltes simpatías pels boers, moltes; pero no las manifesta.

—¿Saben per què?

Perque ls debers de la neutralitat li imposan molta reserva.

Y ademés—hauria d'anyadir—perque podría ser que Inglaterra guanyés, y llavors seria mes convenient manifestar simpatias á favor dels inglesos.

—¿No es això, mano?

La trepa ministerial està—ó fingeix estar—sumamente alarmada perque al cementiri de Abadiano, prop de Durango, s'hi han trobat algunas armas de foc.

A dir veritat, no veig el motiu de semblant alarma.

—Oh, si senyor—diuhens ells:—aquestas armas devian anar destinadas als carlistas.

—¿No las han trobades en un cementiri? Donchs mes aviat deuhens ser dels morts.

—¿Dels morts justament?

—¡Ayay!... Si van á votar, ¿per qué no poden també tenir un'armota per anar á cassar?

A Azpeitia l'altre dia van donar garrot á un infelís.

Y diu un correspolson:

«A pesar de que durant l'execució va posarse á ploure á torrents, ni una sola de las mils y mils personas que havíen acudit á veureho va volgueser retirar fins que s'hagué acabat tot l'*espectacle*.»

La gent d'aquelles terras es molt católica y de seguir qu'en mes de quatre casas de per allí deu haver-hi'l cor de Jesús ab el lema *Reinaré*.

—Ja ho veu, pobre Jesús, si reynará!...

Ara li fan el mánech.

La Cámara francesa ha votat, per gran majoria, una proposició en que's demana que's prohibeixin en el territori de la república las corridas de toros.

Toquéula, francesos; això es això.

Aquests espectacles, deixaulelos pels païssos que buscan la regeneració, ab un cove.

La civilisació espanyola, á últims del segle XIX... ó XX, que per tan poca cosa no hem de renir:

Contemplin aquest quadro:

«A Alcalá d'Henares, en una casa del carrer Major, s'hi exhibeix per 10 céntims un pobre negre de 18 anys, casi nú, á qui, al objecte de presentarlo com *antropófach y home salvaje*, s'té lligat fortemenat ab cadenes y una argolla al nas.

«Al infelís li passan ferros ruhents per mans y peus á fi de que xiscli y aterrorisi al públich, y se l'obliga á menjar carn crua, perque l'espectacle resulti més pintoresch.»

Si'l sarcasme no fos massa sanguinari, m'atreveria á preguntar:

—¿Qué espera la «Societat protectora dels animals»? ¿No comprén que'l pobre públich d'Alcalá forsolosament ha de sufrir ab semblants exhibicions?

Vels'hi aquí la frasse que ha escrit l'emperador Guillém en lo Llibre d'or del poble alemany:

«El Rey es Rey per la gracia de Deu, y per lo tant no es responsable sino davant d'Ell.»

* *

La frasse de LA CAMPANA, per si als autors del Llibre d'or els convé continuarla al peu de la precedent:

«Tot lo que diu l'Emperador Guillém no serà veritat; pero es molt cómodo, sobre tot per l'Emperador Guillém.»

Alguns senadors com en Barzanallana, en Danvílla, en Primo de Rivera y hasta l'general *Sursum corda* s'han donat de baixa en el silvelisme anant's á engroixir la maynada que capitaneja'l Duch de Tetuan.

Lo qu'ells deuhens pensar:—Aquest á lo menos es un home de *punyo*.

Y l'país se pregunta:—¿Quin dia sentiré petar la bofetada?

Un joch de paraules que vaig sentir l'altre dia y que no careix de gracia.

El general que desde'l Cuarto militar de la Reina ha vingut á ferse càrrec del mando del Cuarto Cuerpo del ejército, conservant els dos destinos, pot dir com aquell que deya:—«Aquí la qüestió son quartos.»

A L'INSERTAT EN L' NUMERO 1598

1.ª XARADA.—Am-polla.

2.ª ANAGRAMA.—Comas—Mosca—Mocas.

3.ª TERS DE SÍLABAS.—TOR TO SA

TO RI RI

SA BI NA

4.ª GEROGLIFICH.—Si sabs que no sabs, algo sabs.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Marqués de la M. B. de Reus, Pere Pigat, Un Aranés y T. Sequeda; n'han endavinadas 3: J. Costa y Pomés, Un Pinatell, P. Riera y Gurmandaix; 2: Lloro Blanch, J. G. y C. y Estaferm; y 1 no més: Pep Pallaringas y Nicassi Orriol.

XARADA

La furia de una dos-terça allá á Madrid va cremar l'escut de las quatre barras que ostentém els catalans. Val més que horteras y golfos fassin acte de *hu-dos-quart* y transigeixin, si volen que aquí s'pagui la total.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

—¿Ahont vas ara, Prunés?

—Lí porto al burro'l total.

—No siguis tan animal:

deix que total un xich més.

J. COSTA Y POMÉS.

TRENCA CLOSCAS

EUDALT TRILLA FITEL
BARBARÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinada el titul de una pessa catalana.

J. GURINA ROCA.

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part de la persona.—Tercera: en los arbres.—Quarta: poble català.—Quinta: classe de criada (plural).—Sexta: per anar á plassa (plural).—Séptima: diuersió.—Octava: poble català.—Novena: consonant.

P. SALOM MORERA.

GEROGLIFICH

A

> P I

> 1/2 ó

P. GRAU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadà Ignocent Porcar: ¡Qué cansada! es massa ordina riota; l'altra, veurém d'aprofitarla.—Angel Montanya: Si no suavisa l'extraordinari realisme del passatge que comensa: «Y la verge d'avans,» no m'atreveixo á donarla á llum.—S. Montserrat: Poca novetat, y además excessivament íntim.—Un vehí: Mentreys no passi de la porta del pis, ray: això, tot lo mes, es assumpte dels veïns de la mateixa casa.—Samuel Torner: No publiquem el seu escrit, á pesar de la hermosa tendència que revela, perque donat el tó en que vé redactat la denuncia seria segura.—Gafarró: Corretjida una mica, anirà.—Llorenç Bonnin: Rebut lo duplicat, y conformat.—P. Font Niefu: Alguna cosa s'aprofitarà.—P. Martí y Peydro: Té molta rahó en lo que diu, pero pensém publicar el seu article á la primera oportunitat.—Marqués de la Mina boja: No serveix.—J. Staramsa: Ja deu suposar que queda acceptat.—F. Carreras P.: Va bé.—Agustí Fals: Idem.—Lluís G. Salvador: Tres quartos de lo mateix.

** De la carta en que se 'ns parla dels abusos de cert arcalde, no n'hem entés el nom del poble. Avis al interessat.

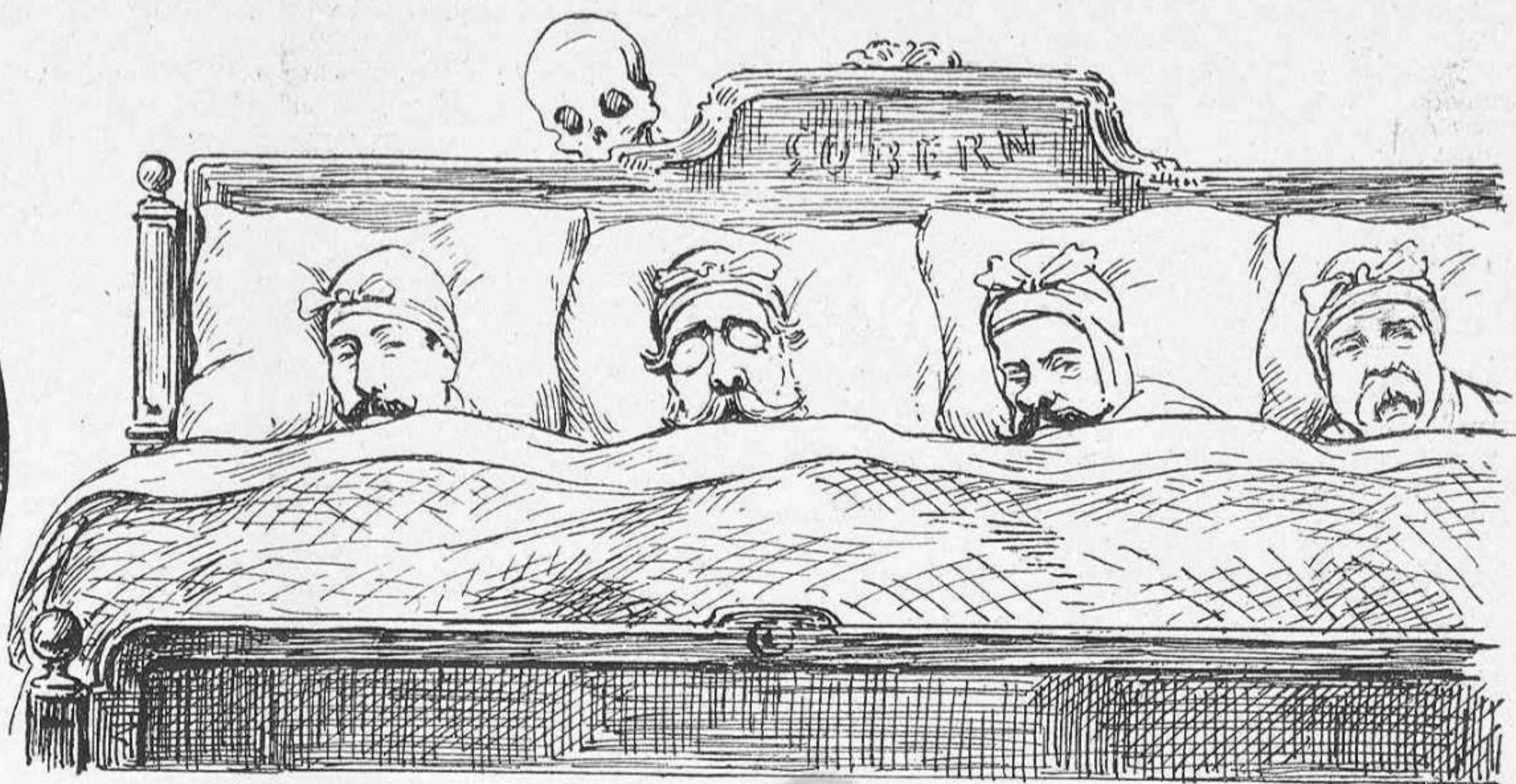
ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

D' AQUÍ Y DE TOT ARREU

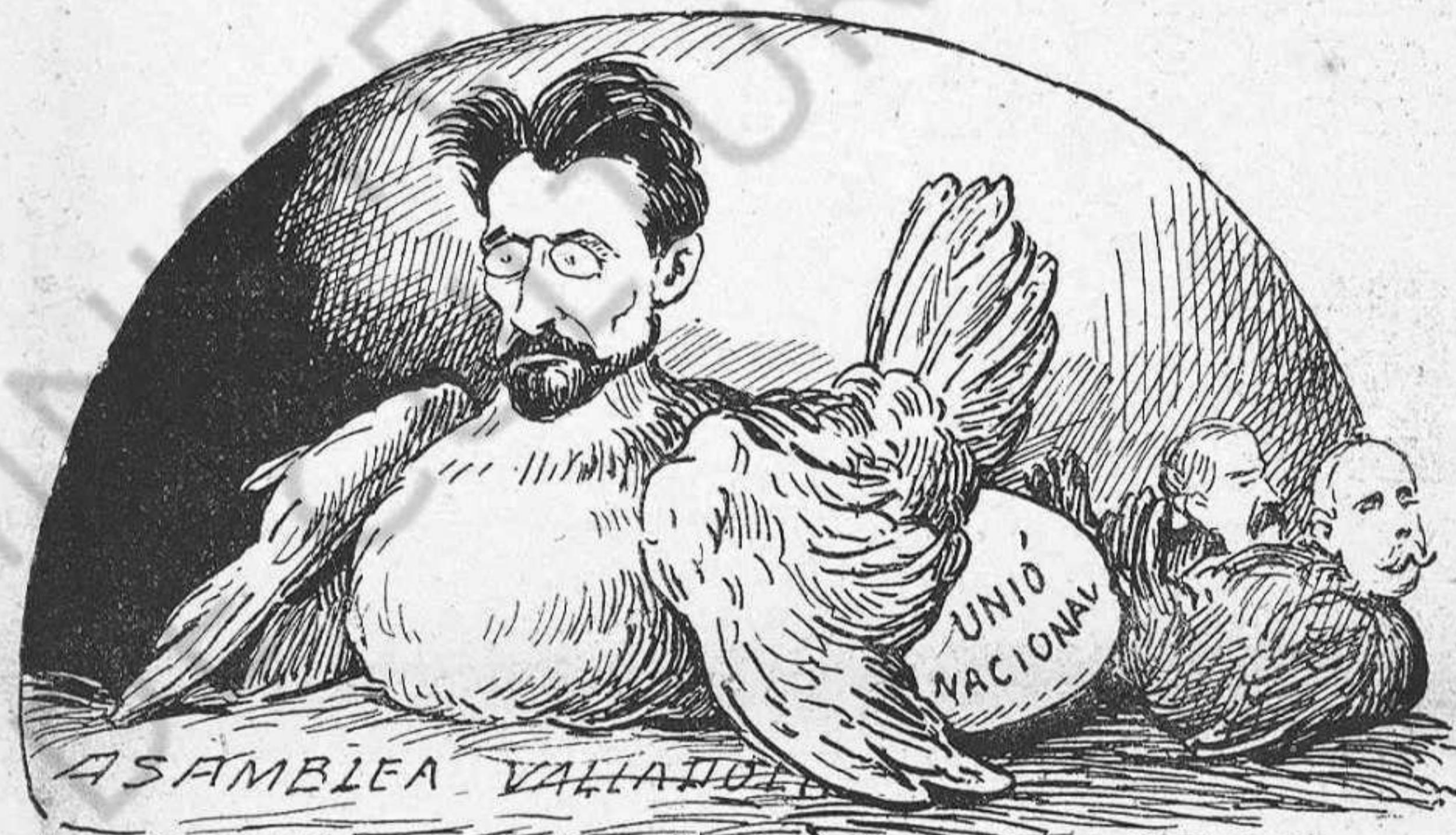
Document episcopal, que ha armat un sagamental.

¡Quina llàstima que no siguin aquests els que agafin el dengue!

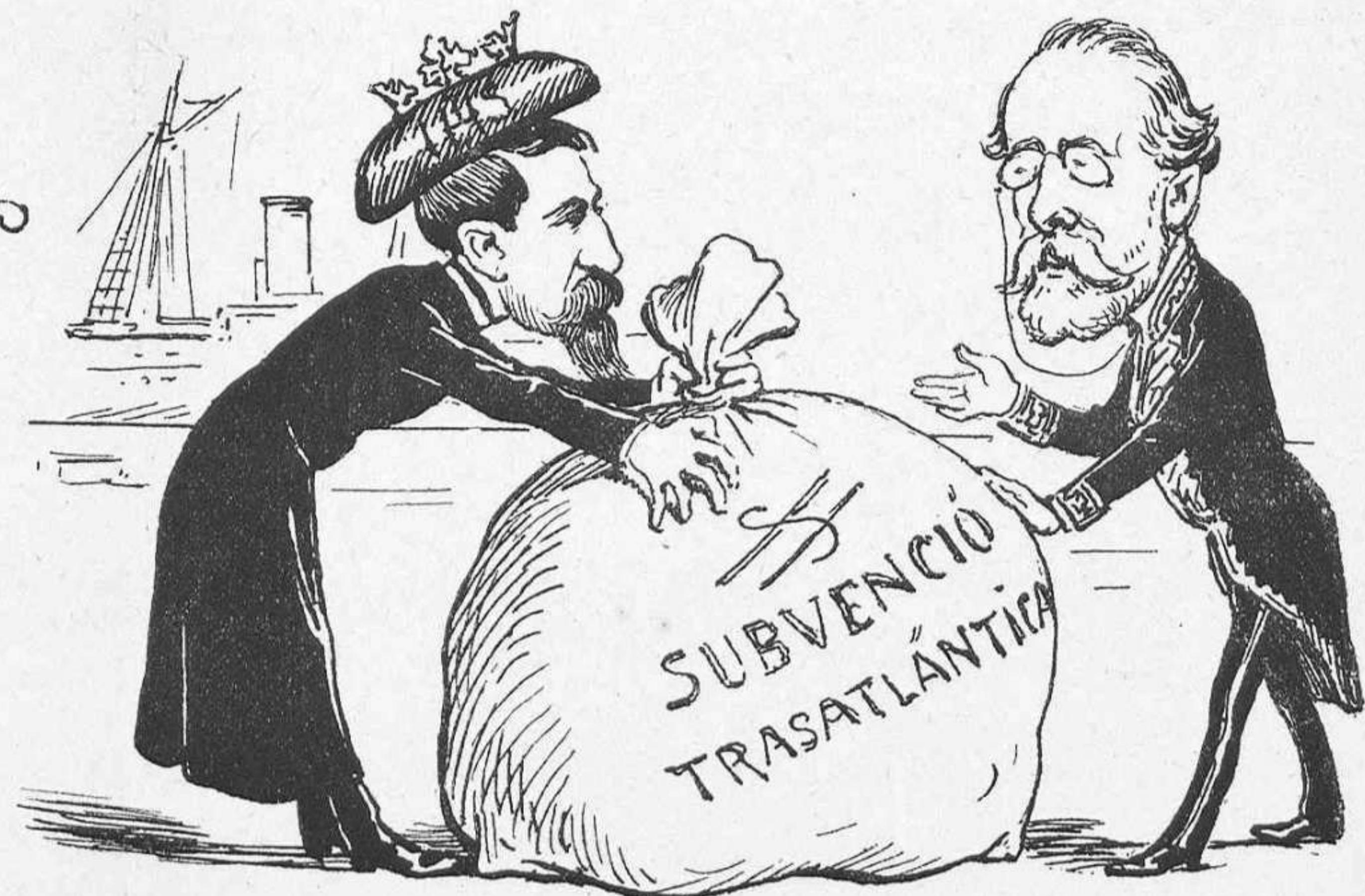
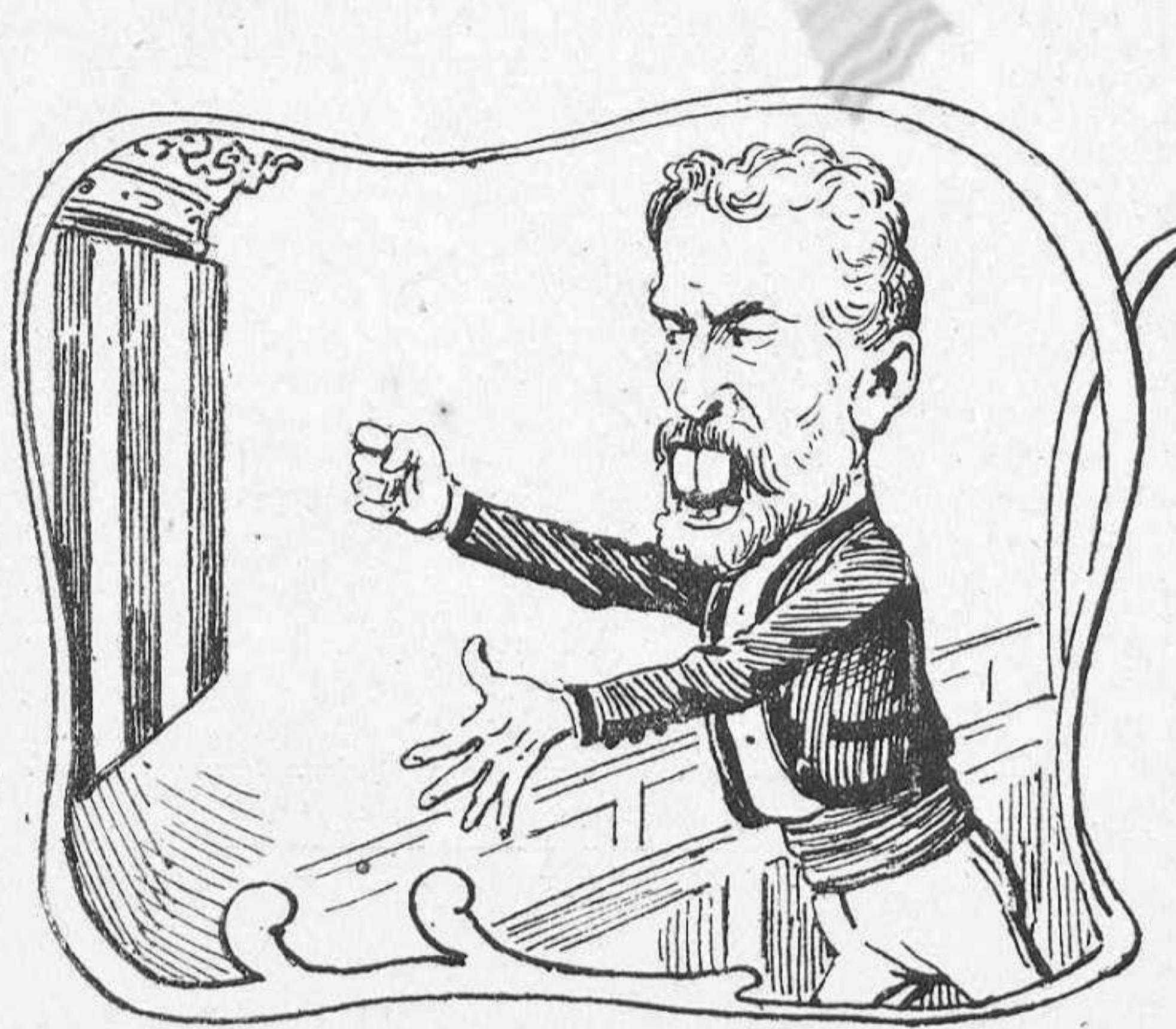
— ¡Miréu que ja estich cansat!
— ¿Encare no 'm fan ministre?

En Paraíso covant el partit que acaba de pondre.

Meeting concertista econòmic de Vilafranca:—Senyors, som pochs, pero... mal avinguts.

— Si Catalunya té quatre barras, jo 'n tinch una que val per totes! — Marqués, prénquin la bona voluntat: es tot lo qu' hem pogut fer.